

DESIRE®

Maisey Yatesová
Sázka na jistotu

 HARLEQUIN®
TM

MAISEY YATESOVÁ

SÁZKA NA JISTOTU

PŘEKLAD

PAVLÍNA BUZKOVÁ

Milá čtenářko,

jsem rád, že jste sáhla po mých březnových titulech! Věřím, že si přijdete na své. Příběhem Hledá se otec se završují události na ranči Mesa Falls, a tak se rozloučíme se skupinou bývalých spolužáků, dnes majitelů ranče. Krev Vám jistě rozproudí pikantní romance Líc a rub lásky, ve které zralá umělkyně a majitelka galerie objeví svou vnitřní bohyni, díky které se postaví svým strachům a dovolí si vztah s mladším partnerem. Nu a v povídce Sázka na jistotu hledá své místo na zemi a mezi lidmi mladá a nezkušená dívka, silně poznamenaná disfunkční rodinou. Že se jí to podaří po boku sexy kovboje, je už jen malá nápověda...

Přeju Vám ničím nerušené, krásné chvílky s knihou.

S láskou

Váš Harlequin

Maisey Yatesová

SÁZKA NA JISTOTU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Rancher's Wager

První vydání:
Harlequin Books, 2021

Překlad:
Pavína Buzková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2021 by Maisey Yates
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7778-5 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-7779-2 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-7780-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Cricket Maxfieldová vyhrála ve hře života řadu sporných cen.

Od toho, že se narodila jako nejmladší v rodině a rodiče se na ni sotva letmo podívali, přes to, že ji v podstatě nechali, aby si dělala, co se jí zlíbilo, až po to, že se jako jediná ze sester Maxfieldových narodila s nohama do x a s předkusem.

To druhé se z velké části vyřešilo rovnátky, to první se řešilo dětským chodítkem. Dnes už skoro vůbec nenatáčela palce dovnitř.

A další spornou cenou byl zchátralý ranč, který rodina objevila v portfoliu jejího otce poté, co byl veřejně zneuctěn a její matka se s ním rozvedla. Nikdo jiný z rodiny o ten ranč stejně nestál.

Teď ale měla pocit, že se chystá vyhrát tu nejpodivnější cenu ze všech: skoro dva metry vysokého a urostlého kovboje. Nemohla to naplánovat lépe, ani kdyby se snažila.

Ach, on si určitě nemyslel, že prohraje. Věděla, že ne. Protože celou tuhle partii přihazoval jako blázen a netušil, že právě dostala do ruky tu absolutně nejlepší možnou kombinaci karet.

Ne.

Hrál jako člověk s full housem nebo postupkou, ale ona seděla naproti němu a v ruce držela královský flush.

Tato závěrečná hra byla vždycky nejzajímavější částí sbírky a Cricket se poprvé v životě ocitla v křesle finalistů charitativního pokerového turnaje *Battle of the Gold Valley Stars*.

Teď se hrálo natvrdo. Pro diváky.

V předchozích kolech už byly spočítány a rozděleny obrovské částky peněz, které věnovaly nejrůznější firmy, a teď všichni hráči bojovali zuby nehty proti všem a sypali peníze do banku s jediným cílem: vrátit je zase komunitě.

Byl to boj, protože soupeři se snažili získat zpět úžasně předměty, které skončily v banku, třeba rodná dědictví, o které se na této akci hrálo už celá desetiletí.

Cricket na sobě momentálně měla nadměrnou černou koženou bundu s třásněmi, kterou v předchozím kole vyhrála na Elliottu Johnsovi, chlápku, co v okolí provozoval firmu na filtraci vody. Na hlavě měla naražený, také nadměrný, černý kovbojský klobouk, který vyhrála na svém současném soupeři. Padal jí nízko do čela a byl neurčitě cítit potem, což ji znervózňovalo, protože když cítila Jacksonův pot, cítila se... *divně*. Už jen ta představa... Trochu jí to připomínalo ten pocit, který mívala, když byla malá a byla v pokušení udělat něco, o čem věděla, že by neměla. Bylo to jako podivné mravenčení kdesi pod žaludkem, které se postupně sunulo níž a šířilo se jí po stehnech, takže se cítila neklidně a *divně*. Zavrtěla se na židli, protože v těch zatracených šatech pořád klouzala po sedadle dolů. Další sporná výhra: ručně šité červené šaty, které původně na tuto událost oblékala její sestra Emerson.

Cricketin neklid byl ale způsobený hlavně očekáváním a tím, že byla tak blízko Jacksona Coopera. Muži, kterému se obvykle vyhýbala.

Zpovzdálí si za ta léta udělala o rodině Cooperových hotovou studii, ačkoli by byla v rozpacích, kdyby to měla přiznat. Jacksonova bratra Creeda poznala v posledních měsících dost dobře, protože se stal jejím švagrem. Když zjistila, že se Wren s Cooperem zapletla, reagovala šokovaně a zděšeně a snažila se to své sestře vši silou vymluvit.

Teď už byl jejich vztah daleko za hranicí *zapletení*; byli manželé a čekali dítě. Cricket přísahala Wren na život a na smrt, že pokud jde o ni, tvrdohlaví, agresivní a tvrdí kovbojové nikdy, *nikdy* nebudou její typ.

Jenže v tomhle byla Cricket stoprocentní lhářka.

Kvůli Jacksonovi se sice cítila *divně*... ale zároveň byl jediný z Cooperových, kdo by jí mohl odpovědět na otázky, které si nutně potřebovala vyjasnit.

Kvůli Wren si nemohla pořádně promluvit s Creedem. A s nejmladším sourozencem Cooperových se jí taky moc mluvit nechtělo, i když Honey byla Cricketinu věku nejbliž. Nikdy jí ale nepřípadala moc přístupná, a Cricket na ni navíc také svým způsobem žárlila. Honey byla venkovské děvče. Drsná kovbojka. A zdálo se, že do své rodiny prostě zapadá. Na rozdíl od Cricket.

Cricket nikdy neměla s rodinným vinařstvím nic společného. Ale byla fantastickou hráčkou karet. A když byl jejich otec oficiálně zavržen a potupně vyhoštěn z komunity, a to z dobrého důvodu, sestry navrhly Cricket, aby nastoupila na jeho místo. A to se Cricket právě chystala udělat.

„Zvedám sázku,“ řekla.

Ach ano, už bylo na čase.

V banku byla spousta věcí, které ji zajímaly. Jacksonovy manžetové knoflíčky. Jeho hodinky. Poník z jeho ranče. Ona sama mohla nabídnout jen diamantový náramek, který stejně nebyl její, bednu

kabinetních vín Maxfield a dolar z otcova úplně prvního prodeje, který stále visel v jeho prázdné kanceláři zarámovaný na zdi.

Rodiny Maxfieldových a Cooperových spolu ode dávna soupeřily, i když jejich rivalita se trochu zmírnila, když se její sestra provdala za Creeda. Přesto v ní to, že seděla naproti Cooperovi, probudilo soutěživého ducha. A ještě navíc v ní hned pod tou soutěživou náladou Jackson vyvolával i ty komplikované pocity, které, kdyby měla být upřímná, jí nebyly tak úplně nepříjemné.

„Vsázím sama sebe,“ dodala.

„Prosím?“

„Dávám do banku sebe,“ opakovala. „Pokud prohraju, budu třicet dní pracovat pro Cowboy Wines zadarmo.“

Obočí mu vystřelilo vzhůru. „Tak to je něco.“

„Bojíš se?“

Odfkl si. „Uvidíme. Dorovnáвам a zvyšuju sázku. Když prohraju, budu třicet dní pracovat na Maxfieldových vinicích.“

„Tak to ne,“ potrásala horlivě hlavou. „Na vinici tě nikdo nepotřebuje. Budeš třicet dní pracovat na mém ranči. A spát budeš v kůlně na palandě.“

Zoufale potřebovala pomocníka na ranč. A věděla, že Jackson Cooper ví, co dělá, zejména když jde o koně. Cricket chtěla být co nejdál od povýšeného prostředí, v němž vyrůstala a byla vychovávána. A tenhle ranč byl její jedinou cestou, jak se tam dostat.

„A když prohraju já...“

„Budeš pracovat v Cowboy Wines, v degustační místnosti. Oblečená v kovbojských botách a minisukni. Budeš obsluhovat naše hosty.“

Snažil se ji vyděsit nebo ponížit. Ale ona vyrůstala

s Jamesem Maxfieldem. Celé roky se kvůli němu cítila nepatrná, smutná a nechtěná. Teprve nedávno začala tušit, proč se k ní otec tak chová. Po životě plném ponižování ji nějaká minisukně a obsluha u stolu doopravdy nemohly vyděsit.

„Platí.“

Nechtěla prohrát. Chtěla jeho prohru a vůbec se nebála o svou vlastní. Potřebovala Jacksona na svém ranči. Nevěděla, kde a s čím by tam měla začít, a právě v tom by se jí velmi hodil.

A pak tu byla ta další záležitost.

A tak čekala.

„Vypadáš velice sebevědomě,“ řekl.

„To teda jsem.“

Odložil karty a ta hezká ústa se mu zvlnila v úsměvu. Byl to úsměv muže, který v životě o nic moc nepřišel.

Jak ráda by mu ukázala, jak hloupý omyl ten úsměv je. Protože nejenže prohraje. Prohraje s ní. Se ženou, která je nejméně o deset let mladší než on, se ženou, kterou, jak věděla, nepovažuje za nic výjimečného. Dal jí to jasně najevo několikrát, když se od té doby, co se z nich stala tak trochu rodina, párkrát viděli.

Byl k ní odmítavý. Protivný.

„Nerada používám klišé, ale teď nemůžu jinak. Podívej se a zaplač, kovboji.“

Cricket Maxfieldová měla zatraceně dobrou kartu. A její sebevědomí to dávalo jasně najevo. Chudák malá si myslela, že nepotřebuje pokerovou tvář, když má karty, které vyhrávají. Ale on to věděl lépe.

Seděla tam s jeho kloboukem na hlavě; byl jí velký tak, že jí padal přes oči, a v puse svírala nezapálený doutník. Rty měla dnes provokativně rudé zřejmě proto, že dovolila Emerson, aby ji pro tuto příležitost nalíčila.

Ta objemná kožená bunda s třásněmi by na ní správně měla vypadat směšně, ale když ji měla oblečenou přes ty červené šaty se skandálně hlubokým výstřihem, vůbec směšně nevypadala. A právě teď celkově vypadala jako velká vítězka. Naštěstí pro něj, protože zhruba v době, kdy vyšrouboval sázky na maximum si byl už jistý, že Cricket vyhraje.

Chtěl, aby vyhrála.

„Vypadá to, že tím pádem se z tebe stal můj pomocník na ranči,“ řekla. „Ale nemusíš se bát. Jsem poměrně laskavá šéfová.“

Tedy... Jackson o žádnou šéfovou nestál. Ani v práci, ani v ložnici. Ale její slova mu zažehla v krvi plamen. Ne proto, že by jí chtěl odporovat. Spíš jí chtěl jen ukázat, jak vypadá šéf.

Cricket byla jen... drobná nepříjemnost.

Pokud vůbec něco.

To, že si ji vůbec vnímal, bylo dost zvláštní. A ještě zvláštnější bylo, že ji vnímal jako ženu. Krátce se zamyslel, a nakonec si řekl, že to bude pravděpodobně tím jejím oblečením. Pravdou bylo, že Cricket se po skončení dnešního večera promění zpátky v tu malou bezvýraznou myšku, kterou obvykle bývala, a on bude moci zapomenout na to, že ho vůbec někdy lákalo podívat se jí během společné karetní hry pod šaty.

„Tím jsem si jistý, zlato.“

„Nejsem žádné tvoje zlato. Jsem tvoje šéfová.“

„Nevěděl jsem, že k té výhře patří i právo říkat mi, jak mám nebo nemám mluvit.“

„Jestli jsem tvoje šéfka, tak mám rozhodně právo říkat ti, jak máš mluvit!“

„Mně to připadá jako šedá zóna.“ Chvilí čekal, nechal si to slovo převalovat na jazyku, vychutnával ho, aby si mohl opravdu, ale opravdu dopřát veškeré potěšení, které z jeho vyslovení vyplyne. „Zlato.“

„Budeme muset zapracovat na tvém přístupu,“ zamračila se Cricket. „Jsi neukázněný.“

„Zase to děláš,“ řekl a nabídl jí úsměv. „Nikdy jsem ti neslíbil, že se budu chovat ukázněně.“

Kolem nich bylo rušno a menší dav, který pozoroval jejich hru, jásal a užíval si i jejich slovní soupeření. Jackson se těm lidem nedivil. Kdyby šlo o někoho jiného, nejspíš by tu stál a bavil se spolu se zbytkem publika, které sledovalo toho idiota, co prohrál s malou holkou s doutníkem v puse.

Na druhé straně... Možná prohrál tuhle partii, ale zároveň měl pocit, že vyhrál něco důležitějšího. A sotva to byl poker. Koneckonců tuhle hru začala Cricket. Byla v tom až po uši a on to dobře věděl.

Když se Jackson dozvěděl, že James Maxfield vlastní pozemek hned vedle jeho, napadlo ho, že by ho mohl koupit. Jenže pak Cricket velkolepě převzala kontrolu nad pozemkem a podle Jacksonova bratra tvrdila s velkou jistotou, že se z ní stane rančerka.

Jackson ale věděl, že Cricket v žádném případě nemá na to, aby založila a vedla ranč. Něco takového je dost těžké, i když s tím člověk má zkušenosti. A ona neměla žádné. Věděl, že má nějaké tátovy peníze, ale bylo jasné, že to nebude nevysychající zdroj. Tady se ocitla úplně mimo svou ligu a za ten měsíc, který bude moci strávit jako pomocník na jejím ranči, jí to dokáže, tím si byl jist.

„Když už jsme u toho, taky bys měl s sebou přivést mého poníka,“ řekla.

Nakonec toho poníka dostane zpátky, to mu bylo jasné až do morku kostí. Protože Cricket nemá vůbec ponětí o to, kolik je se zvířaty práce. Nemá ani ponětí, kolik je práce s rančem, s obděláváním půdy. Je prostě jen tvrdohlavá a umíněná... Úplně jiná než její sestry.

Jejich rodiny sice spolu vždycky soupeřily, ale podnikaly ve stejném odvětví. Díky tomu mohl sledovat, jak Cricket vyrůstá. Měl dostatečnou představu o její osobnosti a měl také představu o tom, jak privilegovaná je celá ta rodina Maxfieldových. Měli obrovský areál, na kterém z drtivé části pracovali jejich placení zaměstnanci. Jakákoli její představa o rančerství musela být tudíž nekonečně idealizovaná a romantická. On věděl mnohem lépe, jak to je. Věděl, že když se na něj lidé podívají povrchním zrakem, usoudí, že je jen další chlap, co se narodil se stříbrnou lžičkou v puse. Tedy ne doslova. Takhle se na něj nedívali, protože vypadal jako kovboj. Ale faktem bylo, že pocházel z rodiny, která alespoň po většinu jeho života byla dobře situovaná. Byl ale dost starý na to, aby si pamatoval doby, kdy ještě museli bojovat. Jeho mladší bratr si z té doby už mnoho nepamatoval a jejich nejmladší sestra Honey si nepamatovala nic. Ale on, Jackson, si pamatoval všechno.

Věděl také, že Cricket za celý svůj život nepoznala finanční nesnáze. Nemyslel si, že by kvůli tomu musela být nutně hloupá nebo naivní. Byla bystrá; bystrá a trochu divoká. Vždycky ho fascinovala, zvlášť v kontrastu se zbytkem její rodiny. Ještě předtím, než se ukázalo, že její otec je zločinec a sexuální predátor, Jackson vždycky považoval Maxfieldovy za zvláštní a fascinující rodinu. Tak odlišnou od té jeho.

Mezi Jamesem Maxfieldem a jeho ženou vždy panovalo jakési napětí. Wren a Emerson mu vždycky připadali jako dokonalé stepfordské holčičky z extrémně pokřivené vyšší třídy. Byly jedna jako druhá.

Cricket ale ne.

Nikdy nestála v popředí žádné z akcí, které v jejich vinařství pořádali. A přestože Maxfield Vineyards a Cowboy Wines byli konkurenti, často se vzájemně

účastnili svých akcí. Velela to profesionální zdvořilost a takové věci. A samozřejmě bylo také důležité vědět, co konkurence dělá. Díky tomu viděl Jackson Cricket za ta léta mnohokrát. Obvykle se skrývala někde ve stínech a pak, když byla větší, už se neobjevovala vůbec.

Jednou, asi tak před třemi lety, muselo jí být osmnáct, seděla na dvoře na houpačce. Měla na sobě bílé šaty a bylo vidět, že je na sobě mít nechce. Venku byla tma, zatímco vnitřek domu byl jasně osvětlený. Na ni svítil jen měsíc. Vypadala tehdy úplně vyděděná. Osamělá. A on k ní tehdy pocítil jakýsi soucit.

Byl to zvláštní pocit a pro něj úplně cizí. Obvykle nebyl totiž příliš soucitný. Ale ta dívka se tam tak nehodila... Celá ta rodina k ní nějak nepasovala. A podle jeho názoru to nebyla její vina, její rodina, to byla prostě rodina plná podivných existencí.

Po letech změnil poněkud názor na Wren a Emerson. Ale jeho celkový názor na Cricketinu rodinu, zejména na jejího otce, byl rozhodně správný. A i když si teď už myslel, že Wren a Emerson jsou decentní a slušné ženy, přesto bylo naprosto zjevné, že jsou úplně jiné než jejich sestra. Tak jiné, až to bylo... zvláštní.

Ale Cricket se od své rodiny zase nelišila natolik, aby byla schopná jednoduše vstoupit do rančerského života. Na to by potřebovala mnohem víc zkušeností. A on teď bude po ruce, aby jí ukázal, kolik je s tím práce. Nebude vlastně muset dělat vůbec nic, nebude ji muset nijak sabotovat. Cricket prostě jen musí ochutnat realitu.

A pak mu snad bude ochotná ten majetek prodat.

Koupil si vlastní ranč a po smrti své matky odešel z ranče Cowboy Wines. Měl lidi, kteří mu pomáhali, když bylo zapotřebí pokrýt jeho nepřítomnost.

A přesně o to šlo. Rančer si nikdy nemůže vzít volno. To velice dobře znal.

„Hned v pondělí se hlas v práci,“ vyzvala ho Cricket. „A vezmi si s sebou spacák. Nemám žádné náhradní peřiny a v kůlně bývá zima.“

Nepodala mu ruku. Místo toho sevřela v prstech svůj nezapálený doutník, poškrábala se na nose a pak si posunula kovbojský klobouk výš.

A právě v tu chvíli se zařekl, že bez ohledu na to, že Cricket na něm vyhrála bank, on vyhraje celou tuhle zatracenou věc. Ať už to bude znamenat cokoli.

„Cože?“ vyjekla Emerson.

Cricket se podívala na Emerson a tvářila se co nejvíc neutrálně. Nehodlala se se sestrami pouštět do podrobností. Ještě ne. „Kdybys tam byla, tak bys to věděla.“

„Prosím tě, vždyť vypadám jako velryba,“ máchla Emerson rukou ke svému devítiměsíčnímu těhotenskému břichu. „A kotníky jsem měla tak oteklé, že jsem si nemohla about boty. Takže jsem tam nešla.“

„A já jí to neřekla,“ řekla Wren a ušklíbala se. „Schválně. Protože jsem chtěla, aby to slyšela přímo z tvých úst.“

„Obehrála jsem ho v pokeru,“ vysvětlila Cricket pyšně. „Vyhrála jsem férově a on teď musí jít pracovat na můj ranč. Taková byla sázka.“ Znovu pocítila divoký triumf. Její plán vycházel dokonale a ona ho měla pod kontrolou. Dokonale.

„Na tvůj ranč...“

„A ještě k tomu jsem vyhrála poníka,“ dodala Cricket a radostně se usmála. „Proč se na mě tak díváš?“

„Protože,“ pronesla Emerson opatrně a podívala se na Wren, „Jackson Cooper je nebezpečný.“

„To je Creed Cooper taky, ale Wren si ho přesto vzala.“ Cricket při těch slovech zaskřípaly zuby. Celá ta věc s Wren a Creedem ji šokovala, a stejně jako u všech věcí souvisejících s Cooperovými si Cricket ten šok nechávala úplně pro sebe, ale pořád s tím trochu bojovala. „A když už jsme u toho, tvůj manžel je taky tak trochu nebezpečný,“ kývla Cricket na Emerson. „Ale pro tebe ne. Navíc, já si Jacksona neberu, jen jsem ho přiměla, že pro mě bude pracovat. Zadarmo.“ Měla praxi v předstírání, že si o Jacksonovi nic moc nemyslí. Ale tenhle rozhovor posunul její myšlenky zvláštním směrem. Směrem, kterým se už několik měsíců aktivně a urputně vyhýbala. „Musíte uznat, že je to geniální.“

„Jsem jen ráda, že něco děláš,“ řekla Wren. „Dělaly jsme si o tebe starosti.“

„Já vím, že ano. Už víc než rok. Ale obě se mi bojíte cokoli říct.“

Nevěděly, jak s ní mluvit. To byla pravda. Možná si ji ty dvě nikdy nepřiznají, ale Cricket to věděla, a tak bylo jen spravedlivé, že ani ona k nim vždycky nebyla schopna najít cestu.

„Netušíme, co tě tak žene kupředu,“ podotkla Emerson. „Je nám to líto. Víme, že už nejsi malé dítě, ale někdy se nevyhneme tomu, že tak o tobě přemýšlíme. Uvědomujeme si ale, že k tomu nemáme žádný důvod.“

„Ráda slyším, že se mi konečně dostává trochu respektu.“

„Pochybovaly jsme o tvém zdravém rozumu, když ses rozhodla, že ten ranč převezmeš,“ povzdechla si Wren.

„Je zaplacený. Není na něm žádná hypotéka,“ namítla Cricket. „Tím chci říct, že samozřejmě vím, že je tam spousta práce, ale není žádný důvod nechat